

මුතුම ල කඳුළු

1 කොටස

අසේලියා උත්සාහ කළේ ඇස් දෙකට උණුපු කඳුළු වට්ටන්නේ නැතිව කොහොම හරි ඇස් අස්සෙම තියා ගන්න. තදින් තොල් හපා ගත්තත් ඒ වැයම සාපර්ක වුණේ නැහැ. ඉතින් දෙකොපුල තෙත් කරමින් කඳුළු ඉරි ගලා ගියාට පස්සේ අසේලියා බැලුවේ මුණ හැකිතරම් බිමටම හරවාගෙන ඒ කඳුළු ඉරි නොපෙන්වා ඉන්න.

‘ඒ නම් කෙලින්ම මට කියපු වචන.’

අසේලියාට හිතූනා. ඒත් ඒ එක්කම කලබල නොවී ඉන්න කියලා හිත කිව්වා. කවුරු මොනවා කිව්වත් මොකද? ඒක තමන්ට අදාළ කර ගන්නේ නැතුව හිටියම ඉවරයිනේ.. අසේලියා තමන්ගේ හිතත් එක්කම කතා කළා. ඒත් ඔවුන් මෙහෙම රංවු ගැහිලා කතාව පටන් ගන්න හැම වෙලාවෙම වගේ තමන්ට මොනවා හරි කියන බව අසේලියා අවුරුදු ගාණක අත්දැකීමෙන් දැනගෙන හිටියා. ඉතින් ගොඩක් වෙලාවට ඒ තමන්ගේ නැතිබැරිකම ගැන. අදත් එහෙමම තමයි. අසේලියා සුසුමක් හෙළවා. ඒත් අසේලියාගේ හොඳම යාළුවා සුහදිට නම් වෙනදා වගේම කේන්ති ගිහින් තිබුණා.

‘තවත් මොකට මේවා අහගෙන ඉන්නවද මන්දා’

‘මොකුත් කියන්න එපා සු...’

ඇය පුටුවෙන් නැගිටිවේ එතන ඉන්න තරමට තව තව ප්‍රහාර එල්ල වෙන බව දන්න නිසා. මහ ඇරලා යන්න පුළුවන්කම තියෙද්දී මොකටද හිත රිද්දගන්නේ...අනික තව ටිකකින් යුමෙත් තාත්තා ගැන කියවන්න පටන් ගන්නවා. අසේලියාට අහගෙන ඉන්න බැරිම ඒක. ඊට කලින් පන්තියෙන් එළියට යා ගන්න පුළුවන් නම්.

‘කන්නවත් සල්ලි නැහැල්ලු බං...’

ඒ වචනත් හැමෝටම ඇහෙන්න. කමක් නැ.. බොරු නෙමෙයිනේ.. ඕනෙ දෙයක් කියා ගන්නාවේ.. අසේලියා හැදුවේ පන්තියෙන් එළියට යන්න. ලැබී එකට ගියොත් සාගරිකා මිස්ට්‍රි හම්බ වෙන්න හරි පුළුවන්. ඒත් යුමෙත්ගේ යාළුවෝ නිසා පාර වැහිලා.

‘යුමෙත් මොකද කියන්නේ..? මාගර්ය ඉඩ දෙන්නද...?’

සංපුල ඉතින් හැමදාම එයාගේ හොඳම එහෙයියා..

‘කන්නවත් නෑ කියන්නේ.. වතුර බොන්න යනවද කොහෙද..?’

මහා හිනා හඬකින් අසේලියා ගේ කන් අගුල් වැටුණා. කඳුළු ඉරි පේන නිසා බිම බලාගෙනම හිටියත් ඒ වචන එක්ක අසේලියාට ඔළුව උස්සලා බලන්නේ නැතිව බැරි වුණා..

‘ඔබට සතුටුයිද දැන්...?’ ගලා ගිය කඳුළු ඉරිවලට උඩින් යුමෙත් දිහාටම එල්ල වුණු ඇයගේ ඇස්වල ලියවිලා තිබුණේ ඒ වගේ අදහසක්. ඒ නිසාම වෙන්න ඇති ඔවුන්ගේ ඇස් ගැටුණු ගමන්ම ඔහු නිගැස්සුණේ.. ඇය දන්නවා ඇයට මොනවා කියලා රිද්දෙව්වත් ඇගේ ඇස් බැල්ම ඔහු දිහාට වැටුණු ගමන් ඔහු ගිනි රස්තේ වැදුණු කෙහෙල් දල්ල වගේ තැවෙනවා තියලා.

‘අහකට වෙයං සංජා...’

ඔහු කිව්වේ ඇගේ ඇස්වලින් ඇස් අහකට ගන්නේ නැතිව. ඔහුගේ හඬේ අර පරාජිත ස්වරය ඒ පාර..

‘එයා පාරජිතයි නම් මම දිනුම්ද? අනේ මට මොකටද දිනුමක්.... මම එයන් එක්ක කවදාවත් තරග කළේ නැහැ. එයා තරගයකට මාව ඇදලා ගන්න හැදුවට... එයා එක්ක මට තරඟයක් නැහැ. එයා එක්ක මට තරඟ කරන්නත් බැහැ. එයා දිනලා ඉවරයි..’

පන්නියෙන් එළියට යමින් අසේලියා හිතුවා. අඩි කිහිපයක් යන්න කලින්ම ඇයගේ කුස හඩක් නැගුවා. වාසනාවට එතනින් ආවේ.. ඇය හිතුවේ එහෙම.. ඉතින් ඇත්තෙන් එයාලා කිව්වේ.. වතුර ටිකක් වැඩිපුර බිව්වාම හරි. අසේලියා හිතුවා. ගෙදර යනකොට අම්මා උදේට උයපුවම දවල් වේලටත් එක්ක වහලා තියන බව අසේලියා දන්නවා. ඒත් ඒ ප්‍රමාණේ ගැවෙන්නත් මදි. හාල් කිලෝඑකක් ගෙනල්ලා අසේලියන් අම්මන් දවස් පහක් විතර කනවා. ඒ දෙන්නා විතරක් නෙමෙයි. රියොන් එක්ක බෙදාගෙන. දැන් දැන් බඩගින්නට රියෝ අහල පහළ ගෙවල්වල ඉදුල් කනවා කියලා අසේලියා දන්නවා. අම්මන් දන්නවා. ඒත් දෙන්නාම නොදන්නවා වගේ ඉන්නවා.

‘අපිට බඩගින්න දරාගෙන, බඩගිනි නෑ වගේ ඉන්න පුළුවන් වුණාට එයාලට එහෙම බැහැනේ.. බඩගිනි වුණාම ගෙදර කන්න නැතිනම් කන්න තියෙන තැනක් හොයාගෙන යනවා.. සත්තු එහෙමයි..’

අසේලියා රියෝව වරදින් නිදහස් කළේ එහෙම හිතලා. ඒත් රියෝ ආවොත් අහල පහළ ගෙදරක කෙනෙක් කන්න ටිකක් නොදී ඉන්නේ නැති බවත් අසේලියා වගේම අසේලියාගේ අම්මා ගෞරිත් දැනගෙන හිටියා. අහල පහළ මිනිස්සු මේ ධෛර්‍යවන්ත අම්මයි, නිහඩ අහිංසක දූවයි ගැන හොඳට දැනගෙන හිටියා. ඒ විතරක් නෙමෙයි දැන් ඉන්න ගේ අරගෙන අසේලියාගේ අම්මයි තාත්තයි එතන පදිංචියට ආපු හැටින් අසල්වැසියෝ දැනගෙන හිටියා. ඉතින් එදා මෙදා තුර සිද්ද වෙච්ච නොවිච්ච දේවල් අහල පහළ අය දන්නේ නෑ කියන්නේ කොහොමද?

ලැබිඑකට යන්න කලින් ටැප් ලයින්එක හම්බ වෙන නිසා අසේලියා ටැප්එකට අත තියලා වතුර බිගෙන බිගෙන ගියා. බඩ පිරුණා. ඇයට හිතුණේ එහෙම. අසේලියා එතනින් උඩට තියෙන පඩි ටික නැගලා ලැබිඑකට ගියා. ලැබි එකේ සෙක්ෂන් පහයි. පන්නි පහක් එකපාර කරන්න පුළුවන්. කවුරු හරි ගුරුවරයෙක් හදිස්සි ප්‍රැක්ටිකල් එකක් දා ගත්තොත් එදාට සාගරිකා මිස් ඉන්න සප්ලයි සෙක්ෂන් එකත් පාවිච්චියට ගන්නවා.

අසේලියාගේ ඉස්කෝලේ රටේ තිබුණු හොඳම ජාත්‍යන්තර පාසල්වලින් එකක්. ගාස්තු බොහොම ඉහළයි. ඒකම තමයි දැන් ප්‍රශ්නේ වෙලා තියෙන්නෙත්. අම්මට කොච්චර කිව්වත් ගෙවල් ළඟ ආණ්ඩුවේ ඉස්කෝලෙට දාලා දෙන්න කියලා අසේලියාගේ අම්මා ගෞරි ඒ ඉල්ලීම කණකටවත් ගන්නේ නෑ. එයාට ඕනි කළේ පටන් ගත්ත අධ්‍යාපනය ඒ විදිහයටම අසේලියාට දෙන්න. මැදදි සිද්ධ වුණු කිසිම දේකට තමන්ගේ අතේ කිසිම වැරද්දක් නැති බව ගෞරි හොඳින්ම දන්නවා. ඒ නිසා තමන්ට මොන දේ වුණත් අසේලියාට අසාදාරණයක් වෙන්න ඉඩ දෙන්න බෑ. ගෞරි හිතුවේ එහෙම. ඉතින් බඩෙන් බාගයක් කාලා හරි අසේලියා දැන් සාමාන්‍ය පෙළ පන්නිය වෙනකල් ජාත්‍යන්තර පාසලේ ඉගෙන ගත්තා.

අසේලියා දැක්කම සාගරිකා මිස් හිනාවුණා. ආදරෙන්. ඒ ආදරේ අසේලියා හොඳටම අඳුනනවා. අම්මට වඩා පොඩ්ඩයි ආදරේ අඩු. අසේලියා සාගරිකා මිස් ගැන හිතන්නේ එහෙම.

සාගරිකා මිස් තමන්ගේ වෘත්තීය පරිනත භාවය අත් කර ගත්තේ හෙමින්. කාලයත් එක්ක. මීට අවුරුදු දොළහකටත් කලින් අසේලියා මේ පාසලට ඇතුළත් කළේ පාසලේම තියෙන මොන්ටිසෝරියට. එතකොට සාගරිකා මිස් තමයි අසේලියාගේ පළමු ගුරුතුමිය වුණේ. සාගරිකා මිස්ට අද වගේ මතකයි කොන්ඩ මල් දෙකක් දාගෙන පුංචි සුරංගනාවක් වාගේ අසේලියා පන්නියට ආපු පළවෙනි දවස. අසේලියා

විතරක් නෙමෙයි, එදා හරිම අහම්බෙන් වගේ අසේලියාගේ අතින් අල්ලගෙන ආපු යුමෙන් සාගරිකට අද වගේ මතකයි.

ඊට පස්සේ උපාධිය සම්පූර්ණ කරලා, තවත් ඩිප්ලෝමා රැසකට පස්සේ ප්‍රාථමික ගුරුවරියගේ භූමිකාවෙන් සාමාන්‍ය පෙළ විද්‍යා ගුරුවරියක් වෙන්න සාගරිකාට හැකියාව ලැබුණා. ඒ විතරක් නෙමෙයි දැන් ඇය තමයි පාසලේ විද්‍යා උපකරණ බාරව කටයුතු කරන්නේ.

‘එන්න පුතේ...’

සාගරිකා අසේලියාට කතා කළේ ආදරෙන්. ඒත් එක්කම තමන්ගේ බැගය අවුස්සන්න ගත්තේ මොකටද කියලා අසේලියා දන්නවා. සාගරිකා දෙන දෙයක් කන්න අසේලියා ලැජ්ජා නැහැ.

‘අම්මා වගේමනේ..’

ඇය හිතුවේ එහෙම. ඒත් එක්කම සාගරිකා තමන් දවල්ට කන්න ගෙනාපු සැන්ඩ්විච් පෙති දෙකක් තිබ්බේ අසේලියාගේ අතින්. අසේලියා ඒ දිහා බලලා දුක්බර සිතාවක් පෑවා. ඊට පස්සේ කිසිම දෙයක් කියන්නේ නැතිව සැන්ඩ්විච් එක කන්න පටන් ගත්තා.

‘ඉතින්.. අදත් වෙනදා වගේමද?’

අසේලියා ලැබ් එක පැත්තේ ආව හේතුව සාගරිකාට අමුත්තක් නෙමෙයි. අසේලියා කතාවක් නැතුව ඔලුව හෙල්ලවා. කොච්චර බඩගිනි වුණත් ඇය කැවේ ඉතාම සංවරව. සාගරිකා අසේලියාගේ අතින් වතුර බෝතලය තිබ්බා.

‘මට හිතාගන්න බැහැ.. මොකද්ද මේච්චර මේ ළමයා ගෙනියන වෙරෙර කියලා. හරිනම් ඔයායි එයාට වෙර කරන්න ඕනේ.. ඔයාගේ හැමදේම උදුරා ගත්තට.’

අසේලියා තමන්ගේ දැන දිහා බලාගෙන අසරණ විදිහට හිනාවුණා. ඒක තමයි එයාටත් තියෙන ලොකුම ප්‍රශ්නේ.. ඇයි යුමෙන් තමන්ට මෙහෙම කරන්නේ..? දැන් අවුරුදු කීයක්ද?

‘හැමදාම මේ ප්‍රශ්න මගේත් හිත රිද්දනවා අසේලියා. මේ ප්‍රශ්න පටන් ගන්නකොට මමයි ඔයාලගේ ක්ලාස් ටීචර්. මම කොච්චර උත්සාහ කළාද ඔයාලාව සමගි කරන්න. මේ කොල්ලා මාරයෙක් වගේ ඔයාටම කඩාගෙන පැන්නා. අන්තිමට ඒ නිසා නොහිතපු මහා අවුල් ජාලාවක් ඇති වුණා. ආයෙමත් හදන්න බැරි විදිහට ගොඩක් දේවල් වෙනස් වුණා. ඔයාගේ අම්මා ගෞරිගේ ජීවිතේ වෙනස් වෙලාම ගියා. ගෞරි නිසාම හොඳයි මේ දේවල් දරා ගන්න. ‘

සාගරිකා හුස්මක් ගන්න පොඩ්ඩක් නැවතුණා. ආයෙමත් ඔලුව උස්සලා අසේලියා දිහා බලනකොට ඇයගේ කම්මුලක් දිගේ කඳුළු පේලියක් ගලාගෙන යනවා. සාගරිකාට මේ දූෂ්ට අමුතු දෙයක් නෙමෙයි. අසේලියා දියවෙන්න.. වැක්කෙරෙන්න එන්නේ තමන් ගාවට කියලා සාගරිකා දන්නවා. ඒකමයි සාගරිකාට දුක. ඇය පුටුවෙන් නැගිටිටේ අසේලියාගේ අතකුත් මිරිකගෙන..

‘දැන් පන්තියට යන්න පුතේ... තව ටිකකින් මෙතන මිසිස් රාජේන්ද්‍රගේ ක්ලාස් එකක්... ඔයාව දැක්කොත් අහයි ඇයි මේ අවේලාවේ කියලා..’

අසේලියන් නැගිට්ටා. පන්තියට යන එක මරණවා වගේ.. ඒත් කරන්න දෙයක් නැහැ. තව මාස දෙකයි. ඊට පස්සේ එග්සැම්. ඊට පස්සේ ගෙදර.. එතකොටවත් මට සැනසිල්ලේ ඉන්න පුළුවන් වෙයි. අසේලියා හිතුවේ එහෙම. ලැබී එකෙන් එළියට එනකොට ඇය දැක්කේ ස්පෝට්ස් කවුන්සිල් එක පැත්තට යන

කොළ රැණ. ඒ අතරේ ඇතටත් පැහැදිලිවම පෙනෙන තරම් උස, කඩවසම් ඔහුගේ රුව හඳුනාගන්න ඇයට අසීරු වුණේ නැහැ. ඇයට මුළු පාසල් ජීවිතේම එපා කළේ ඔහු තමයි. පාසල් ජීවිතේ විතරක් නෙමෙයි. හරියට බැලුවොත් මුළු ජීවිතේම. මගේ විතරක්ද? අම්මගෙන් මුළු ජීවිතේම වෙනස් වෙන්න හේතුව යුමෙන්...

අසේලියා ඒ ගැන හිතන එක එතනින් නැවැත්තුවා. මොනවා වුණත් සිද්ධ වෙච්ච දේවල් ගැන යුමෙන්ට වෝදනා කරන්න අසේලියා කැමති නැහැ. නැතිනම් තනි වගකිවයුත්තා විදිහට යුමෙන්ට නම් කරන්න ඇයගේ හදවතේ වෝදනාගාරය සුදානම් නැහැ. සිද්ධ වෙච්ච දේවල්වලට යුමෙන් මොනවා කරන්නද? එයා කළේ මට නපුරුකම් කරපු එක විතරයි. අසේලියා හිතුවා.

ඉස්කෝලේ ඇරුණාම අසේලියා පන්තියෙන් එළියට යන්නේ අන්තිමට. ගෙදර යන්නෙන් පුළුවන් තරම් හිමින්. ඉස්සර අම්මා අසේලියාව ඉස්කෝලේ ළඟ ඩේ කෙයාළුර්කක තිබ්බා. ක්‍රමයෙන් අලේයියගේ පාසල් ගාස්තු වැඩිවෙනකොට ඩේ කෙයාළු එකටත් ගාස්තු ගෙවා ගන්න බැරි ගෞරිට අමාරු වුණා. ඒ නිසාම ඩේකෙයාළු එකේ හිමිකාරිය ජෙනිටා මිස් අසේලියාට නොයෙක් ඇණුම්පද කියන්න ගත්තා. ඒ කාලේ අසේලියා හිටියේ ඒවා නොතේරෙනවා වගේ.. ඇයට ඒ සේරම හොඳින් තේරුණා. ඒත් ඒවා කියලා අම්මව තවත් රිද්දන්න පුංචි අසේලියා කැමති වුණේ නැහැ. ඒ නිසාම දැන් අවුරුදු දෙකක ඉඳන් අසේලියා තනියම ගෙදර යන්න හරිම අමාරුවෙන් අම්මව කැමති කර ගත්තා. එතකොට අසේලියාට වයස අවුරුදු දා හතරක්. ඒ කියන්නේ ලොකු වයසක්. අන්තිමට ගෞරි, අසේලියා ඇය ඔරිස් ගිහින් ගෙදර එනකල් තනියම ඉන්නවට කැමති වුණේ අල්ලපු ගෙදර හේමමාලා ඇන්ටි සැරින් සැරේ අසේලියා ගැන බලන්නම් කියලා පොරොන්දු වුණාට පස්සේ.

කොහොම වුණත් ඩේ කෙයාළුර්කට තවත් සල්ලි ගෙවන්න වුණේ නැති එක ගැන අම්මාට සැහැල්ලුවක් දැණුන බව නම් අසේලියාටත් දැණුනා. අනික් එක තමයි කවුරුත් නැති ගෙදර හරිම සැනසිල්ලක් අසේලියාට දැණුන එක. ඇය ඒ හුදකලාවට ගොඩක් කැමති වුනා. අන්තිමට ගෙදර තනියම ඉන්න පැය කිහිපය ඇයගේ දවසේ කැමතිම කොටස බවට පත් වුණා. ඒ වගේ වෙලාවට තමයි අසේලියාට හිතුණේ ගේ මෙව්වර විසාල වුණේ අපරාදේ කියලා. පුංචි ගෙයක් වුණානම් තවත් සතුට වැඩි වෙන්න තිබ්බා කියලමයි අසේලියාට හිතුණේ.

ඉස්කෝලේ ඇරුණාම පන්තියේම පොඩ්ඩක් පරක්කු වෙලා යන්න අසේලියාට හේතු තිබුණා. ඒවා කවුරුත් නොදන්න හේතු නෙමෙයි.. හැමෝම දන්න හේතු. එදත් වෙනදා වගේම අසේලියා ඉස්කෝලේ ඇරෙන්න බෙල් කළාම පොත් බැග්එකම එළියට ඇද ගත්තා. ඊට පස්සේ සේරම පොත් ආයෙම ඇතුළට දැම්මා.. ලතාවට.. හෙමිහිට... සුහදි මේ සේරම කරනකල් බලාගෙන හිටියා. සුහදිගේ වාහනේ නවත්තලා තියෙන තැන සුහදි දන්නවා. තමන් කියට ආවත් ඩ්‍රයිවර් බලාගෙන ඉන්න බවත් එයා දන්නවා. ඒ නිසාම සුහදි ගියේ අසේලියා එක්ක. පන්තියේ අන්තිම ළමයන් ගියාට පස්සේ සුහදි අසේලියායි හිමින් හිමින් එළියට ආවා. ලෝකෙ නැති වල්පල් කියව කියව ගේට්ටුව ගාවට ගියා. මොනවගේ මානසිකත්වයක හිටියත් සුහදිට කියවන්න දේවල් නම් අඩුවක් වෙන්තේ නැහැ. ඇයගේ ඒ කියවිල්ල වෙලාවකට අසේලියාගේ පීඩනය දුරු කළා. වෙලාවකට ඇයව සිතා ගැන්වුවා.

‘අසේ... එහෙනම් මම යන්නම්..’

ගේට්ටුව ගාවදි සුහදි සමුදුන්නා. සුහදි යන්නේ අසේලියාගේ ගෙවල් පැත්තට ප්‍රති විරුද්ධ පැත්තට. නැත්නම් සුහදි හැමදාම තමාව ගෙදරට ගිහින් බස්සවන තරම් හොඳ යාළුවෙක් කියන්න අසේලියා දැනගෙන හිටියා.

අත වනලා සුහදිට සමු දීපු අසේලියා ගේට්ටුවෙන් එළියට ආවේ තමන් කැමතිම විදිහට හෙමින් හෙමින් පයින්ම යන්න. ඒත් අඩි කීපයක් යනකොටම අසේලියාගේ කකුල් නැවතුනා. යුමෙන්... තවමත් ගිහින් නැහැ.. යාළුවෝ සෙට්එක ගෙදර ගිහින් නිසා වෙන්න ඇති. මුණත් නොරිස්සමෙන් වගේ.. ඒ ළහින්ම

යුමෙන්ගේ මල්ලිත්.. දැන් කොහොමද එතන පාස් කරන්නේ.. අසේලියා හිතට ධෛර් ගන්නා. යාළුවෝ ලඟ නැති වුණාම යුමෙන් තමන්ට කෙනෙහිලිකම් නොකරන බව අසේලියා අත්දැකීමෙන් දන්නවා. ඒත් ඔහු නොහිටියානම් කොච්චර පහසුද? ඒ ඇස්වලින් හැංගෙන්න තියෙනවා නම්..

අසේලියා හිතට ශක්තිය ගන්නා. බෙල්ල නවාගෙන, දෙනෙන් බිමටම අලවාගෙන දිගටම ඉස්සරහට ඇවිද්දා. අවුරුදු දොළහක විතර අත්දැකීම්වලින් අසේලියා දන්නවා දැන් යුමෙන්ගේ බැල්ම තමා දිහාටම යොමු වෙලා තියන බව. ඇය හිමිහිට ඔළුව ඉස්සුවා. ඊට පස්සේ යුමෙන්ව මග ඇරලා පරිස්සමෙන් බැලුවේ යුමෙන්ගේ මල්ලි දිනෙන් දිහා. තමන්ට වඩා අවුරුදු පහකට බාල වුණු දිනෙන් අසේලියා දිහා බලාගෙන හිටියේ සුපුරුදු ලොංගතු බැල්මෙන්. අසේලියාත් පරිස්සම් හිනාවක් දිනෙන්ට තෑගි කළා.

මේ ලෝකේ මට ඉන්න එකම සහෝදරයා.. ඔව්.. මගේ අධර් සහෝදරයා.. අපි වෙන අම්මලගේ වුණත් එකම තාත්තගේ දරුවෝ.. අසේලියා දිනෙන් ගැන අහපු දවසේ ඉදන්ම දිනෙන්ට ආදරේ කළා. පුදුමයට වගේ දිනෙන් තුළත් අසේලියා ගැන තිබ්බේ ඒ වගේම බැඳීමක්. යුමෙන් මොනවා කළත් අසේලියා දකින තැන දිනෙන් ‘අක්කේ..’ කියලා කතා කළා.

තමන්ට තාත්තා නැති වුණේ දිනෙන් හින්දාය කියලා කවදාවත් අසේලියාගේ හිත කිව්වේ නෑ.. ඒ වෙනුවට හිත කිව්වේ ‘මල්ලි’ කියලා. මේ හැම දේකටම මුල වුණේ යුමෙන් වුණත් අසේලියා යුමෙන් ගැනවත් තරහින් හිතුවේ නැහැ. ගැටලුවක් වුණේ එකම දෙයයි. ඒ ඔහු තමන්ට නොකඩවා එල්ල කරන වාග් ප්‍රහාර. කිසිම හේතුවක් නැතුව තරහාකාරයෙක්ට වගේ තමන්ට සැලකීම.

ඇත්තටම ගැටලුවකට කියලා තිබුණේ ඒක විතරක්ම නෙමෙයි. තවත් ගැටලුවක් තිබුණා. අසේලියා ජීවිතෙන් අකමැති තවත් දෙයක්. ඒ තමයි තාත්තාව දකින්න ලැබෙන එක..